

Tempora Nostra

Achttiende jaargang, nummer 1. April 2006

Voorwoord	pagina	2
In memoriam drs. W. Knippenberg.....	pagina	3
Wat doet die walvis op Beekvliet?.....	pagina	7
Leuk om je boek in de winkel te zien.....	pagina	9
Jubilea en feesten op Beekvliet.....	pagina	11
Wat doe jij na Beekvliet?.....	pagina	15
Er was eens een fruitvlieg op Beekvliet.....	pagina	18
Leven na Beekvliet.....	pagina	20
O tempora, o mores.....	pagina	21
Denkend aan Beekvliet.....	pagina	24
Reünisten-archief.....	pagina	26
Jaarvergadering.....	pagina	26
Beekvlietkalender.....	pagina	26
Personalía.....	pagina	27
Colofon.....	pagina	28

Website Beekvliet: www.gymnasiumbeekvliet.nl

e-mail: beekvliet@gymnasiumbeekvliet.nl

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Let wel, het verzenden van foto's en tekeningen is niet mogelijk.

Belangstellenden kunnen zich melden op het emailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon. Bij de aanmelding graag naam en adres vermelden.

Voorwoord

Geachte leden van Nunc Meminisse Iuvat en lezers van Tempora Nostra,

Bij het opnieuw neerschrijven van de woorden “nunc meminisse iuvat” moet ik om twee redenen aan mijnheer Knippenberg, inmiddels zaliger gedachtenis, terugdenken. Allereerst omdat die frase me herinnert aan zijn boeiende lessen Latijn, die verder gingen dan saaie grammatica en idioom. Ten tweede, omdat ik me realiseer dat die woorden van Vergilius nu ook weer echt inhoud krijgen: inderdaad is het goed om die prachtige persoon die “De Knip” was blijvend in gedachten te houden. Dat doen we uiteraard ook in deze uitgave, zoals we ook al in eerdere publicaties over de vele aspecten van zijn leven schreven. En, eerlijk gezegd, de man heeft ons zoveel aan geestelijke erfenis nagelaten, dat we er nog vaak aan kunnen en zullen refereren. Dus het laatste woord is over Willem Knippenberg nog bij lange na niet gezegd.

Peter van Overbruggen

Over Latijn gesproken, een trouwe lezer van dit blad vroeg me laatst waar ik toch die Latijnse spreuken en uitdrukkingen steeds vandaan haalde. Een duidelijk antwoord is hier op zijn plaats: ik doe geen enkele poging om te koketteren met zogenaamde kennis van vroeger, want helaas is na meer dan 40 jaar mijn actieve woordenschat en beheersing van het Latijn tot een bedroevend dieptepunt gedaald. Het lukt me zelfs maar matig om Latijnse opschriften op gebouwen te ontcijferen en te verklaren, voor mezelf of op verzoek van minder klassiek geschoolden. Toch probeer ik op allerlei manieren die geslonken kennis op te vijzelen. Latijnse citaten- en woordenboeken worden daartoe door mij ad fundum geraagdpleegd; een leerzame exercitie. Bovendien verschijnen er in die “dooie taal” regelmatige nieuwe boekjes. Jip en Janneke(Jippus et Jannica) hadden we een paar jaar geleden al. En wat te denken van een recente Latijnse vertaling van Marten Toonder’s “De Sollidaea Liberanda”, in Latinum transtulit A.J. Kleywegt (2005). Onlangs kreeg ik nog een fraai boekwerkje in handen met 2000 woorden potjeslatijn (Vaticaanse woordenboekje, in 2005 samengesteld door Vincent Hunnink en ingeleid Marc Leijendekker). Als je wilt weten hoe Vaticaanse prelaten met elkaar spreken over doping (usus agonisticus medicamenti stupefactivi), een verderfelijke film (pellicula cinematographica perversa), giraal verkeer (cursualis translatio pecuniae), minirok (tunicula minima) en het vervangen van ruitenwissers van een jeep (autocinetum locis iniquis aptum) , dan kan dit boekje uitkomst bieden. En als ik u tot slot meedeel dat w.w.w. (world wide web) vertaald kan worden met t.t.t. (tela totius terrae), dan hebt u weer een mooi potje Latijn geconsumeerd. En die kennis is ooit op Beekvliet met “De Knip” begonnen. Dixi!

Post Scriptum:

Wie de actuele weersverwachting in het Latijn wil lezen, kan terecht op:

Mijnheer Knippenberg is nu zelf historie geworden...

Een “levend monument van een mens” is niet meer. In de leeftijd van 95 jaar is drs. Willem Knippenberg in Nijmegen overleden, tot 1975 leraar klassieke taal en cultuur aan het klein-seminarie, het latere gymnasium Beekvliet.

In het overlijdensbericht van zijn oude school lezen we: *“Willem Knippenberg hoorde tot het soort leraren dat niet vergeten wordt. Bij generaties oud-leerlingen, maar ook bij talloze geïnteresseerden die zijn lezingen hebben meegemaakt, heeft hij blijvende belangstelling gewekt voor de klassieke cultuur, voor de wonderen van de natuurlijke historie en voor de regionale geschiedenis.”*

Dit is een treffende samenvatting van zijn verdiensten, maar de veelomvattendheid van zijn leven en werken is nauwelijks te beschrijven. Ook in ons reünistenblad heb ik de afgelopen jaren meermalen aandacht besteed aan enkele van de talloze opvallende aspecten van Knippenbergs “acta diversa”. Bijna tien jaar geleden had ik een gesprek met hem in zijn Bossche flat, omdat ik nog bijtijds de “viva vox docentis” wilde horen en registreren voor ons blad Tempora Nostra. Ik was in 1996 nog bij lange na niet te laat. Maar nu is zijn stem uiteindelijk voorgoed stilgevallen.

Op zaterdag 7 januari vond de uitvaartdienst plaats in een koude Catharinakerk in Den Bosch. Drie voorgangers, oud-pastoor Speekenbrink van de eerder genoemde parochiekerk, oud-leerling en oud-archivaris van het bisdom Jan Peijnenburg, en Ad Smits, eveneens oud-leerling en tevens oud-collega van de overledene gingen voor in de redelijk sobere viering. In aanwezigheid van traditioneel studentikoos geklede studenten van het Nijmeegse dispuut Durendal (door hem in 1935 opgericht), van oud-leerlingen van zeer uiteenlopende leeftijden (waaronder Joël Cahen, directeur van het Joods Historisch Museum), oud-collega's (waaronder Jan Bluysen en oud-regent Toon Ooms), diverse Brabantse museumdirecteuren en diverse andere belangstellenden werd mijnheer Knippenberg uitgeleide gedaan. Zijn neef Luuc Knippenberg schetste in een dankwoord de rol van zijn oom als de pater familias voor zowel de Helmondse als de Maastrichtse tak van de familie. Hij haalde een smeuge herinnering op aan het zilveren jubileum van hun heeroom op Beekvliet, waar de omvang van de geserveerde gerechten evenredig was aan de lengte van de feestelijke gedekte tafels. Voor zijn meer dan 1600 lezingen over o.a. herbergen,

Drs. Willem Knippenberg, getekend door Jan Lurinks

zigeuners, Teuten, vlinders, marskramers en Sinterklaas moet hij volgens de spreker meer dan 100.000 kilometers hebben afgelegd. En zo hebben zeer velen genoten van de combinatie van ontspanning en leren, aldus zijn neef.

Hieronder integraal de tekst van de preek, die dr. Jan Peijnenburg, in de uitvaartdienst als curriculum vitae en dankbare nagedachtenis aan Willem Knippenberg heeft uitgesproken.

Peter van Overbruggen (1967)

Knippenberg achter zijn bureau.

In memoriam drs. Willem Thedoor Knippenberg, 1910 – 2005

Allereerst wil ik degenen hartelijk danken, die mij de eervolle uitnodiging deden toekomen een woord van gedachtenis te spreken bij het afscheid van deze overledene, drs. Willy Knippenberg, 70 jaar priester van ons goede Bossche bisdom. Misschien mag ik beginnen met iets persoonlijks. Ik ken mijnheer Knippenberg - want zo noemden wij hem, al vele tientallen jaren - sinds zondag 2 mei 1948. Mijn ouders hadden met mij, aankomend seminarist, een afspraak gemaakt met Beekvliets vaderlijke regent Frans Goyaerts, die alleen de alleroudsten onder ons hier nog goed gekend hebben. Na dat gesprek wandelden wij, op suggestie van de regent, een stukje door de seminarietuin en ontmoetten daar mijnheer Knippenberg, die ons onmiddellijk meenam naar zijn natuurhistorisch museum, dat met zijn vele dieren, planten en vogels toen net was opgericht in een van de zalen van de befaamde Duitse Bouw.

Uit mijn latere seminariejaren herinner ik mij de priester, die altijd 's morgens als laatste op de deur van de grote studiezaal tikte om een misdienaar voor zijn H. Mis en de geïspireerde leraar, die in de lessen Oude Geschiedenis vol vuur vertelde over Atheners, Spartanen, Perzen en het machtige rijk der Romeinen. Enkele jaren later was hij de leraar Latijn, die altijd de hoogste klassen met groot resultaat mede voorbereidde (klaarstoomde is misschien een beter woord) voor het toch nog al moeilijk geachte en door velen gevreesde Staatsexamen Gymnasium A. Daarnaast was hij ook in de slecht gebouwde, maar om zijn kleinschaligheid toch een goed thuis voor de hoogste klassen - Rhetorica en Poesis heetten die plechtig - vormende Duitse Bouw een man, die ons begrip bijbracht voor kunst en cultuur, voor de natuur, de regionale geschiedenis en waarlijk meeding op onze zoektocht naar grote waarden in het leven. Zo was er ook een bloeiende heemkundeclass, die plechtig 'Cultuur en Volk' heette. Het moet ergens najaar 1952 zijn geweest, toen hij mij wees op vijf boeken, die wij - groot voorrecht! - hadden mogen lenen uit wat toen altijd de professorenbibliotheek heette. Die moet jij maar eens lezen. Hij heeft er succes mee gehad. Ze liggen nog steeds bijna dagelijks open op mijn bureau: insiders begrijpen, dat ik doel op de vijfdelige geschiedenis van ons bisdom van de Orthense pastoor Ludovicus Schutjes.

Op 9 juni 1939 was Willy Knippenberg na bijna vier Nijmeegse studiejaren als leraar klassieke talen naar Beekvliet geroepen. Plotseling, maar niet helemaal onverwacht: zijn voorganger Peter van den Acker was twintig jaar priester en werd pastoor, in Cuijk. Zo eenvoudig ging dat in die dagen. Het was de legendarische wiskundeleraar, drs. Jan van Miert, die dat patroon doorbrak. Hij bleef leraar en Knippenberg zou dit voorbeeld volgen. Misschien heeft hij wel ooit gedacht aan een mooie oude dag op het seminarie, verwend door de Heerlense zusters. In elk geval kan hij niet vermoed hebben nog ooit - in 1973 - ontslag te krijgen van zijn bisschop als leraar van het seminarie, om vervolgens nog enkele jaren het OMO-bestuur te dienen als leraar van het gymnasium.

Een pastoor Knippenberg kan ik mij absoluut niet voorstellen.

Zijn bibliografie telt, schrikt u niet, 335 titels. In dezelfde tijd, 1980 en 1986, legde hij zijn grote kennis van beelden, kruisen, prentjes, rozenkransen, processies en vele andere religieuze voorwerpen gelukkig voor ons neer in twee delen Devotionalia. Een ding heb ik voor het laatst bewaard: de kerkelijke kunst in ons bisdom. Daarmee immers zal, nog meer dan met andere gegevens, de naam Knippenberg voorgoed verbonden blijven. Nadat hij reeds in 1951 de objecten van het Bisschoppelijk Museum in veiligheid had gebracht in het seminarie van Beekvliet, bleek hij eind jaren '60 pas een echte rots in de branding, waar het gold het waardevolle kunstbezit van het bisdom veilig te stellen. De inventarisatie, die hij vanaf 1967 met wijlen pater Gerlach, Capucijn, ondernam, heeft veel gered van wat anders vermoedelijk zeker aan de twee-

de beeldenstorm ten offer zou zijn gevallen. Dat er ook ineens vandalen bleken te zijn onder een plotseling progressief geworden clerus, konden zij ook niet helpen.

Knippenberg, die in 1963 een nog altijd waardevolle catalogus van het Bisschoppelijk Museum uitgaf, heeft door zijn werken en gesteund door de toenmalige bisdomstaf tot behoud van veel bijgedragen. De veranderingen waren ook oorzaak, dat de omvang van het kunstbezit explosief toenam. Toen Beekvliet in 1972 definitief zijn einde als seminarie vond, moest Knippenberg opnieuw een weg van behoud vinden. Die weg was naar Uden, waar bisdom en Bisschoppelijk Museum gingen participeren in het nieuwe Museum voor Religieuze Kunst. Knippenberg heeft er met hart en ziel gewerkt - meer dan vijf en twintig jaren heb ik daarvan getuige mogen zijn. Wat ook de toekomst van het Museum voor Religieuze Kunst zijn mag, vast staat, dat de weg van Knippenberg in 1973 goed en juist is geweest. Ik heb hem reeds eerder mogen beschrijven als de beschermer van het Kerkelijk Kunstbezit in ons bisdom.

Drs. Willem Knippenberg is gestorven, 95 jaar oud, 70 jaar priester. Velen van ons hadden het niet vermoed, toen hij een goed half jaar geleden in het Berchmanianum te Nijmegen, waar hij tijdens ziekte liefdevol was opgenomen, zijn 70-jarig, platina - priesterfeest vierde; een feit dat sinds het herstel van de hiërarchie in 1853 slechts aan 7 priesters van ons diocess is gegeven (6 in de laatste twaalf jaren).

De psalmist schrijft: in eeuwigheid staat de rechtvaardige sterk; men blijft hem voor eeuwig gedenken (ps. 112).

Moge de Heer van het Leven Willem Knippenberg dit eeuwige leven in zijn goedheid en barmhartigheid geven. Wij bidden vol dankbaarheid: Willem, leef in de vrede van de Heer, die je zo lang hebt gediend.
Wees gelukkig - ons dankbare gebed zal je blijven vergezellen.

Dr. Jan Peijnenburg

Artikelen van Willy Knippenberg

Een aantal jaren geleden heeft de Reünistenvereniging een tiental artikelen van Willy Knippenberg gebundeld op A4 formaat. Deze artikelen gaan over het archeologisch onderzoek in Sint- Michielsgestel en omgeving. Voor belangstellenden zijn er nog een aantal bundels beschikbaar tegen de prijs van € 5.00 inclusief verzendkosten. U kunt deze bestellen bij K. Quinten, Gymnasium Beekvliet, Postbus 31, 5270 AA, Sint-Michielsgestel of k.quinten@gymnasiumbeekvliet.nl

Wat doet die walvis op Beekvliet?

In een serie artikelen belicht Max van der Put een aantal voorwerpen die zich al jaren op Beekvliet bevinden. Aflevering 3: de walvis.

Verborgen in het struikgewas tegenover de hoofdingang van Beekvliet staat een beeld van een walvis. Wat heeft Beekvliet met walvissen? Daarvoor moeten we terug naar 1981. Guus Meijs, destijds brugklasleerling, blijkt indirect verantwoordelijk voor de aanwezigheid van het beeld op het schoolterrein.

De inmiddels 37-jarige Meijs weet nog precies hoe het destijds gekomen is.

“Greenpeace ging een actie starten voor walvissen. Een van de manieren waarop geld werd ingezameld, was via de verkoop van kleine beeldjes van walvissen. Leerlingen van middelbare scholen mochten beeldjes inzenden. Het winnende ontwerp zou vervolgens gereproduceerd worden en door heel het land verkocht.”

Eerst werd er op Beekvliet een ‘voorverkiezing’ gehouden. Het beeldje van Guus kreeg de beste beoordeling van de jurerende docenten handvaardigheid. “Toen het af was,

Het beeld van de Beekvliet-walvis

vond ik zelf ook wel dat het heel aardig was geworden”, herinnert hij zich. “Terwijl ik toch echt niet zo goed was met knutselen.” Bij Greenpeace waren ze ook onder de indruk van de creatie van Guus, die uiteindelijk met een tweede prijs werd beloond. “Net geen eerste, dus mijn beeldje zou niet worden gereproduceerd”. Maar er kwam toch een beloning: een groot exemplaar van de winnende walvis voor Beekvliet.

“Dat vond ik toen wel prachtig”, weet Meijs. “Er kwamen twee mensen van Greenpeace naar Beekvliet voor de onthulling en er heeft nog een artikel in het Brabants Dagblad gestaan. Dat was best bijzonder voor mij als brugwup.”

Het beeld kwam destijds in een binnenplaats te staan, achter glas. Welke omzwervingen de walvis vervolgens heeft gemaakt en hoe het uiteindelijk op de huidige locatie terecht is gekomen, is Guus niet bekend. “Maar ik vind het wel leuk om te horen dat het er nog is.”

Hij moet lachen als hem wordt gevraagd of hij na Beekvliet ‘iets met zijn handen’ is gaan doen, vanwege zijn wavis-succes. “Nee hoor, ik heb de hogere tuinbouwschool in Den Bosch gedaan en vervolgens ben ik, na militaire dienst, bij de Dienst LandbouwVoorlichting (DLV) gaan werken als adviseur in de glastuinbouw. Hij woont dan ook in Maasland bij Rotterdam, midden in het glastuinbouwgebied. “De DLV was destijds nog een overheidsdienst, maar inmiddels zijn we geprivatiseerd. Ik adviseer glastuinders die een nieuw bedrijf willen neerzetten over vergunningen en koudwatertechniek”

Hij doet dat nu al 14 jaar en wil dat voorlopig blijven doen. Ook thuis heeft Guus het goed voor elkaar, vindt hij. Met echtgenote Clarine en hun twee zoons Ruben (6) en Lars (4). Lid van Greenpeace is hij niet. “Nooit geweest ook. Maar we geven wel regelmatig aan goede doelen. Ook aan Greenpeace.”

Max van de Put (1986)

Leuk om je boek in de winkel te zien

Romandebuut van oud-Beekvlieter Beitske Bouwman

Of op Beekvliet schrijvers ontwikkeld worden, weet ik niet. Maar steeds opnieuw blijkt wel dat uit het Beekvlietnest schrijvers uitvliegen. In het Brabants Dagblad van 9 maart jongstleden staat een mini-interview met Beitske Bouwman (examenjaar 1992), die met haar 31 lentes spreekt over haar debuutroman en al weer aan haar tweede boek begonnen is, dat waarschijnlijk een verhalenbundel gaat worden. De uit Schijndel afkomstige schrijfster heeft onlangs de roman "Portrettensoep" het licht doen zien. Graag wil ik een korte impressie geven van boek en schrijver.

Waarover gaat het boek van deze debutante? De uitgever geeft de onderstaande informatie.

"Een vrouw wordt door een emailwisseling met een onbekende man op het spoor gezet van haar verleden. Als hij schrijft over de stad, koffie en soep, denkt zij terug aan hoe ze als jong meisje op zoek ging naar haar moeder, die ze nooit gekend heeft. Ze heeft alleen maar een klein portretje. De dochter probeert te achterhalen hoe haar moeder eruit heeft gezien. Haar vader, een fanatiek jam-maker die meer oog heeft voor bramen dan voor haar gemis, vertelt haar echter niets. Hij tekent alleen een lichaam aan het fotootje. Lange haren, zwierende armen en een moedervlekje op de rug. Met die tekening vertrekt de jonge vrouw naar de stad en spreekt ze vrouwen aan die aan het beeld voldoen. Maar vindt ze wat ze zoekt? En zal ze de onbekende man ooit treffen?

"Portrettensoep" is een poëtisch en bij vlagen absurdistisch debuut. De afwisseling van een kinderstem en een volwassen stem maakt van het spoorzoeken een geraffineerd geheel. Tot zover de informatie door de uitgever.

Auteur: Beitske Bouwman

Uitvoering: Paperback, 126 bladzijden

ISBN: 90 214 5288 x

Normale prijs: € 13.95

Uitgeverij: Querido

In het interview van Tjanne Hartman in het Brabants Dagblad zegt Beitske er zelf het volgende over.

(...)

“Ik hoor van verschillende mensen dat ze met stapeltjes tegelijk in de winkels liggen. Dat is wel heel bijzonder hoor. “

(...)

“ Het thema zelfportret fascineert me al een hele tijd. (...) Het boek heet niet voor niets portrettensoep. (...) Ik ben overigens begonnen met het schrijven van verhalen. Enkele daarvan zijn gepubliceerd in tijdschriften Nymph en Raster. Maar ineens kwam die roman in mijn hoofd. “

(...)

“Het heerlijke aan schrijven is dat je over alles kunt nadenken en dat op verschillende manieren kan verwoorden, afhankelijk van je personages. Op de universiteit voelde ik me altijd belemmerd door het wetenschappelijke kader. Bij het schrijven kun je dingen onderzoeken zonder dat je de bron hoeft te melden. Ik vind het heerlijk om dingen te onderzoeken. Zo heb ik voor deze roman veel gelezen over de ontwikkeling van de zelfportretkunst. Daar ontdekte ik dat in de vijftiende eeuw de eerste serieuze zelfportretten werden geschilderd. “

(...)

“Het publiceren van een boek wordt vaak vergeleken met een geboorte, maar ik vergelijk het de laatste tijd vaak met iets dat sterft. Het boek heeft mij verlaten en zoekt nu de eigen weg naar de lezer. Daar heb ik geen invloed meer op.”

Eigenlijk ben ik wel benieuwd of er in Beitske's fictie, in situaties of personages, ook verborgen verwijzingen naar haar Beekvlietperiode te vinden zijn. Wellicht een goede aanleiding voor een gesprek met haar of een bijdrage van haarzelf voor één van de volgende uitgaven...

Peter van Overbruggen (1967)

Jubilea en feesten op Beekvliet

Als er iets is waar oud-leerlingen steeds met heldere en dankbare herinneringen op terugzien, dan zijn het wel de feesten en jubilea op Beekvliet. Anders dan de tegenwoordige middelbare scholieren, bekend met discodreunen op schoolfeesten, denken de oudere generaties dan vooral terug aan de vieringen van jubilea van docenten (de “heren” van het seminarie).

De vaak meerdaagse festiviteiten werden gekenmerkt door uitslapen (tot 7.15 uur!) op een lesvrije dag, een plechtige polyfoon gezongen Heilige Mis, een feestelijk diner, een middag gevuld met sportactiviteiten of wandelingen, stijlvolle zittingen voor de hele Beekvlietgemeenschap, familie van de jubilaris en genodigden, met toespraken, sketches, omlijst met liederen en orkestmuziek, alles uit eigen koker en op eigen kracht, o.a. door Beekvliets orkest en kamerkoor..

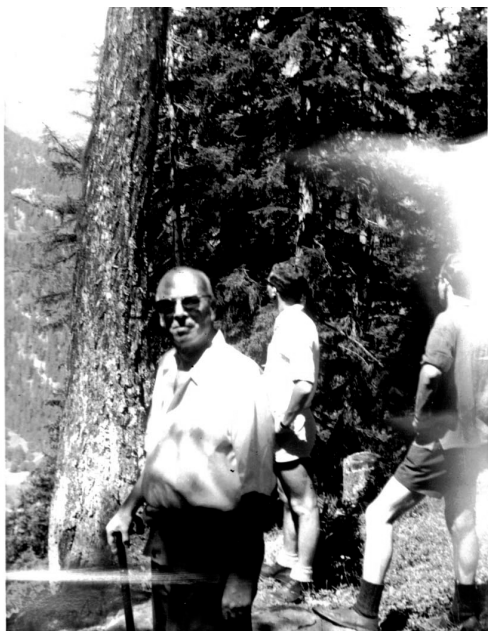
Felicitaties voor Jan van Miert (links) van regent Toon Ooms.

40 jaar terug

Voor een illustratief exemplaar van zo'n feestelijke viering zijn we in de archieven gedoken en hebben we bronnen aangeboord, die een stroom van gegevens opleverden. Tjeu van Ras achterhaalde bij oud-seminarieleraar Norbert Smulders het programmagidsje dat meer dan veertig jaar geleden (5 juni 1965) werd samengesteld bij het 40-jarige priesterfeest van J. van Miert, de legendarische en gewichtige wiskundeleraar Jan van Miert.

Te zijner ere werd in de recreatiezaal van de Grote Cour een uitgebreide “Sessie” gehouden, die bestond uit niet minder dan elf onderdelen.

Een van de memorabele activiteiten was een toneelstuk “De ster die nergens stil bleef staan”, samengesteld uit een “Voorspel en een Tafereel”, waarin de jubilaris in de hoofdrol van “Giovanni del

*Jan van Miert, aan de wandel in de Zwitserse bergen
met de cantores o.l.v. Thieu Lax (april 1967)*

Mirto”, alias Jan de Ridder van de Nederlandse Leeuw werd opgevoerd. Zijn tegenspelers waren Benen Merenti, een slechte vrouw van Vaticaanse oorsprong en Nel Ordine - del Mirto, een Italiaanse prinses, zijn tweede geliefde. Haar naam verwijst overigens naar de ridderorde (Nel Ordine) van verdienste (del Merito) die Jan van Miert destijds van de Italiaanse overheid heeft ontvangen. Bovengenoemde Tjeu - onze onvolprezen eindredacteur van TN - zette ik op het spoor van de tekstschrijver van het gelegenheidsstuk: Norbert Smulders. Die diepte het op uit zijn persoonlijke Beekvliet-archief in Vught, zodat we de tafereelen weer in herinnering kunnen brengen in de coulissen van dit blad.

Het wiskunstige spel

Na het voorspel zijn twee toneelknechten volop in de weer om het planimetrische toneel uit te zetten met lege Herokistjes. Wegens geldgebrek zijn er geen sterometrische apparaten aanwezig en beperken zij zich tot het platte vlak. De directeur van het Theater herinnert zich met weemoed dat hij zelfs met Claudia Cardinale op tournee ging. Dan komt de hoofdrolspeler ten tonele: Giovanni del Mirto, als een echte Prizipienreiter, met stokpaard dus! De woorden van Vondel indachtig (De wereld is een schouwtoneel, elk speelt zijn rol en krijgt zijn deel), verklaart Giovanni desgevraagd dat hij gewend is om een hoofdrol te spelen. Als de directeur hem wil corrigeren, omdat het volgens Vondel een speeltoneel is, geeft Giovanni deze vergissing (“Ik heb altijd gelijk!”) pas toe, als hem de tekst door de neerlandicus Norbert Smulders ter plaatse onder zijn ogen wordt gebracht. Dan verhaalt de directeur hoe Giovanni in 1913 in het Casino van Den Bosch de rol van Jezus speelde in de “sevenste Bliscap van Maria”. En Giovanni zelf herinnert het publiek aan zijn belangrijke rol van jodenjongentje in het spel bij Beekvliets Eeuwfeest in 1915. Dan bekent hij ook zijn vroege verliefdheid op ... de gulden rede! Het slotstuk van het spel wordt gevormd door een tweespraak met Nel Ordine, die onschuldig achter de tralies zucht:

“Hele dagen moet ik bezig blijven,
met hier boenwas uit te wrijven,
O ik wis me, wis me dood
Ook al is mijn wiskunst groot.

Jan van de Nederlandse Leeuw had eerder een
andere geliefde, van Vaticaanse oorsprong,
Merenti geheten. Deze heeft er voor gezorgd dat
haar mededingster in het gevang belandde:

“Vroeger stond ik midden in zijn dromen
tot Nel Ordine is gekomen.
Toen werd ik in de hoek getrapt.
Maar ik heb heerlijk wraak genomen,
Want dat zij in de kerker is gekomen
Heb ik uit afgunst haar gelapt.”

Dan komt Giovanni weer op om zijn geliefde
Nel te bevrijden.

*Peter van Overbruggen(links) in de rol van Ridder Giovanni del Mirto en
recht de theaterdirecteur Jan Brok (5 juni 1965)*

Giovanni:

“Zit jij te boenen? Dat is al te zot!
Dat kan ik zo niet langer lijden,
Ik kom onmiddellijk je bevrijden.

Nel:

Je hebt met passen en met meten
Al heel wat tijd versleten.
Heb je je passer, meetlat niet vergeten?

Giovanni:

Ik heb ze bij me als een stevig wapen,
Ik breek de tralies, want de wachters slapen.
Kom er nu maar spoedig uit
En wees als vroeger weer mijn bruid.
Ik zal dat mispunt van Merenti voorgoed
verjagen.
En jou trouw op mijn borst in 't knoopsgat
dragen.

Nel:

Ik ben zo blij, Jan, dat je hier gekomen bent.

Giovanni:

Dit lijkt me wel een happy end.

Met dank Norbert Smulders die zijn toneeltekst uit 1965 beschikbaar stelde.

Peter van Overbruggen (1967)

Wat doe jij na Beekvliet?

Een veel gestelde vraag tijdens de reünie in oktober vorig jaar. In een reeks artikelen laten we oud-Beekvlieters aan het woord om iets te vertellen over hun studie, promotieonderzoek of werk na hun Beekvliettijd. Heeft Beekvliet bijvoorbeeld veel invloed gehad op de verdere loopbaan? Als eerste vertelt Michel van Rooij (1993) over zijn promotieonderzoek aërodynamica voor o.a. NASA.

Michel van Rooij

De redactie doet hierbij tevens een oproep aan oud-leerlingen om in een artikel in *Tempora Nostra* iets te vertellen over hun studie of promotie.

U kunt zich melden bij k.quinten@gymnasiumbeekvliet.nl

Stromingsleer en aërodynamica

Op de vraag of ik een stukje wilde schrijven over “mijn studie na mijn studie”, stemde ik natuurlijk meteen toe. Het is natuurlijk een hele eer, en hopelijk is het voor jullie enigszins interessant.

Na Beekvliet ben ik aanvankelijk technische natuurkunde gaan studeren in Eindhoven, met de bedoeling de kant van de medische fysica op te gaan. Tijdens de studie en een stage in een ziekenhuis was me echter duidelijk geworden dat het me toch niet zo aansprak. Zo’n beetje de enige vakken die ik tijdens de studie leuk had gevonden, hadden te maken met stromingsleer. Dat had echter een grote toepassing in de luchtvaart, wat me ook altijd wel had geboeid. Het leek me daarom een goed idee om een aansluitende studie te doen en meer te leren over stromingsleer en aërodynamica. En omdat een buitenlandse stage al erg goed bevalen was, dat liefst in het buitenland. Via een professor aan de TUE kwam ik in contact met een professor aan Syracuse University, zo’n beetje in het midden van de staat New York. Na op alle benodigde toelatingstests voldoende gescoord te hebben, kreeg ik van hem een “assistentship” aangeboden, wat inhield dat ik gratis mocht komen studeren en een maandelijkse toelage kreeg in ruil voor 20 uur per week onderzoek doen en/of lesgeven aan undergraduates.

Na 5 jaar op een TU te hebben doorgebracht was het een verademing om daar te komen. De universiteit maakte de indruk op me van een “echte” universiteit, met een zeer breed aanbod van studies, een erg mooie campus met mooie gebouwen en glooiende grasvelden, uitgebreide sportfaciliteiten en dat alles omringd door cafés en restaurantjes.

De twee jaren die ik daar aan mijn Master's werkte bevielen erg goed, al was het onderzoeksgebied van m'n begeleider voor mij wat te theoretisch. Ik was al half op zoek naar een baan toen een andere professor me aanbod een promotieonderzoek bij hem te doen. Hij had verschillende projecten lopen, waarvan één precies het soort werk was wat ik wilde doen: toegepast onderzoek op het gebied van aërodynamica. Dat het project gedeeltelijk gesponsord werd door NASA maakte het des te aantrekkelijker.

Het onderwerp van het onderzoek had als toepassing het ontwerpen van bladen in compressors. In een compressor wordt lucht gecomprimeerd door rijen bladen of schoepen rond te laten draaien. Door de vorm van de bladen wordt er lucht doorgepompt, waarbij dichtheid, druk en temperatuur toenemen.

Een blad kan echter maar een beperkte drukverhoging aan. Wordt de drukverhoging te groot, dan kan de stroming loslaten van het blad. Daarom vind je in veel toepassingen vele rijen bladen achter elkaar. Het ontwerpen van de bladen is lastig omdat de stroming rondom de bladen erg gecompliceerd kan zijn, met driedimensionale stromingseffecten en schokgolven. Daarom wordt een blad in beginsel ontworpen met erg vereenvoudigde modellen waarna de vorm via steeds nauwkeuriger modellen en analyses bijgesteld wordt.

Voor vliegtuigmotoren is er de voortdurende wens om ze krachtiger, efficiënter en liefst zo licht en dus zo klein mogelijk te maken. Eisen die elkaar tegenspreken. Immers, kleiner betekent minder rijen bladen waarbij de rijen die overblijven meer moeten doen. Krachtiger betekent vaak dat de bladen harder rond gaan draaien, wat leidt tot sterke schokgolven en lagere efficiëntie. Door dit alles nemen de complexiteit van de stromingen, de gevoeligheid van de bladen voor kleine afwijkingen in de stroming, en de interactie tussen verschillende rijen bladen zo erg toe, dat de simpele modellen ontoereikend zijn om een redelijk beginontwerp te krijgen en verdere analyses en bijstellingen vaak tot niets leiden.

Er wordt dan ook veel onderzoek gedaan naar verschillende ontwerpmethodes en middelen om de stromingen in compressors te beïnvloeden. De professor bij wie ik kwam te werken, was al jaren bezig een "inverse design" software te ontwikkelen. Daarbij wordt gespecificeerd hoeveel drukopbouw een blad moet geven en hoe deze over het blad verdeeld is. Het programma rekent dan de vorm van het blad uit tegelijkertijd met de stroming eromheen. Verschillende studenten waren er al op gepromoveerd. Toen ik begon, was het in zoverre gereed dat het een erg praktisch bruikbaar programma was waarmee een blad in 3D ontworpen kon worden. Mijn specifieke opdracht was om de software zo uit te bouwen dat de interacties tussen verschillende

rijen bladen werd meegenomen, te definiëren hoe deze software toegepast moest worden en uit te breiden met modules waarbij de drukspecificatie automatisch aangepast wordt om de stroming aan aanvullende eisen te laten voldoen. Het project behelsde naast veel programmeerwerk vooral het bestuderen van de werking van compressors, methoden voor stromingssimulaties en ontwerpmethodes. En uiteindelijk het toepassen van de software: daadwerkelijk ontwerpen! Voor dat laatste werkten we aan compressors van NASA en de Air Force Labs, die beide een geavanceerde compressor aan het ontwerpen waren die ze met de normale methodes niet goed kregen. Wij met onze software wel, en vrij gemakkelijk.

Inmiddels ben ik terug in Nederland. Na een klein jaar bij ASML werk ik nu bij Siemens in Duisburg als aërodynamisch ontwerper van compressors. Het onderwerp van mijn promotieonderzoek en de praktische kennis en ontwerpervaring die ik daarbij al had opgedaan, hebben erg geholpen die baan te krijgen. Het was dus zeker geen verspilde tijd. Al helemaal niet omdat ik naast veel vrienden in Syracuse ook mijn vrouw heb leren kennen.

Michel van Rooij (1993)

Er was eens een fruitvlieg op Beekvliet...

Het schoolblad Kariljon is een bron van informatie wanneer het gaat om te achterhalen wat er leefde onder de leerlingen op school. Herinneringen vervagen, maar bij het doorbladeren van Kariljons besef je weer wat er zich in grote lijnen afspeelde op Beekvliet.

Bij het doornemen van een Kariljon uit het najaar van 1983, kwam ik een eigenaardig overlijdensbericht van de *Drosophila Melanogaster* tegen. Ik kon me direct mijn eigen ervaring met deze fruitvliegjes herinneren. We vonden het destijds allemaal erg “zielig” de vliegjes bewusteloos te maken met ether om ze daarna in een pot lijm te deponderen. Volgens de heer Verdonk (biologie) was deze vorm van euthanasie wel de meest vreedzame manier om van al die overtollige fruitvliegjes af te komen. Wij waren het daar schoorvoetend niet helemaal mee eens. Maar ondanks dat we het “zielig” vonden, euthanaseerden wij zonder al te veel tegenspraak de vliegjes. Wat zou dan toch de insteek zijn geweest om hierover een overlijdensbericht in het Kariljon te plaatsen?

Met leedwezen namen wij kennis van sabotage, waardoor heden overleden na een moedige strijd bij een temperatuur zo rond de zestig graden, waarvan er tien teveel waren, geheel onverwachts en dankbaar voor alles wat zij voor ons hebben betekend, onze innig geliefde en zeer zorgzame mutanten

DROSOPHILA MELANOGASTER
roepnaam BANANEVLIEGJES

op de leeftijd van 3 hele weken

Daar treurde een bioloog bij zijn vliegje dood,
En sprak „Kunt gij uw vleien niet bewegen,
Kunt gij niet staan? Noot hebt ge zoo gezwegen.....
Gij zijt mijn vliegje niet, dat vroolijk floot!”

Dit is geen vlieg meer: zij schijnt ontbloot
Van wenschen, en zo rustig neêrgezegen,
Alsof zij, wat zij wenschte, hadt verkregen,
En of zij (ang gehoopt) geluk genoot.”

– „Dood (sprak een oudere bioloog) is uw genoot:
Noot kust hij meer, noot hoort ge meer zijn zangen.” –
Toen schreide de bioloog: haar gemis was groot.....

„Dank, hadt gij lief! ‘t geluk heeft zij ontvangen:
(Zei de ander) leven en verlangen vloot.
Gelukkig is, wie niets heeft te verlangen.”

Boxtel: G.J.L.J. Boekholt
en zijn leerlingen

27 september 1983
Kabinet natuurkunde – biologie
Gymnasium Beekvliet

De crematie heeft op uitdrukkelijk verzoek van de overledenen in stilte plaatsgevonden.

ps. De overledenen zijn niet opgebaard.

Iedere Beekvlieter die biologie volgt, krijgt in de vierde klas te maken met lesstof over “genetica”. Dit onderwerp is behalve interessant ook erg complex. En complexe materie kun je het gemakkelijkst uitleggen aan de hand van praktijkopdrachten. Dus zo maakt de Beekvlieter kennis met het fenomeen “*Drosophila Melanogaster*” ofwel De Fruitvlieg. Tijdens dit geneticapracticum in het vierde jaar krijgen leerlingen, zo legt Gerard van Boekholt (leraar biologie) uit, een aantal fruitvliegjes die in één of twee eigenschappen van elkaar verschillen, zoals oogkleur, lichaamskleur en vleu- gellengte. Door deze vliegen te kruisen en van de nakomelingen de eigenschappen te onderzoeken, krijgen de leerlingen een indruk van de overerving van eigenschappen. Tevens leren ze de onderzoeksresultaten van zo’n drie weken in statistieken te verwerken.

Zo ook de vierde klassers uit 1983. Vol goede moed gingen zij destijds aan de slag met hun speciaal voor het practicum ge-

Het ‘overlijdensbericht’ in het Kariljon

kweekte *Drosophila Melanogaster*. Tijdens de biologieles werden de vliegen bestudeerd op hun uiterlijke kenmerken en gesplitst in paren. Deze vliegen werden na de les in een zogenaamde “stoof” warm bewaard om de kweekomgeving zo optimaal mogelijk te houden. Zorgvuldigheid en discipline zijn vereist bij dit practicum, te meer omdat dit experiment enkele weken omvat. Groot was dan ook de teleurstelling toen het *Drosophila*-practicum in september 1983 mislukt bleek te zijn. Door een veel te hoge temperatuur in de stoof waren alle gekweekte *Drosophila* overleden! De leerlingen waren geschokt. Bovendien konden er geen resultaten van het kruisings-experiment waargenomen worden waardoor al het intensieve werk voor niets was geweest!

Volgens Gerard van Boekholt had de schoonmaakploeg de avond ervoor vermoedelijk iets te ijverig gepoetst in het biologielokaal, waardoor de thermostaat van de stoof was verschoven. Hierdoor was de temperatuur in de stoof dusdanig hoog opgelopen dat de fruitvliegen waren bezweken. Dit maakte destijds een grote indruk op de leerlingen, weet Gerard zich nog te herinneren. Maar een overlijdensbericht hierover zegt hem niets.

Omdat Ger van Olden tijdens zijn Beekvliettijd (1979-1985) in zijn eentje het Kariljon zowel inhoudelijk als uiterlijk vorm gaf, is hij vervolgens geraadpleegd. Ook Ger kon zich de ramp met de *Drosophila Melanogaster* nog herinneren. Vooral de desillusie onder de medeleerlingen stond hem nog bij; al het werk van drie weken was voor niets geweest. Ger bleek uiteindelijk ook degene te zijn die het overlijdensbericht had opgesteld. Deels vanwege de impact van het voorval en deels om het Kariljon te vullen. In die tijd was de aanvoer van kopij namelijk minimaal. Over het gedicht wist Ger helaas niet veel meer te vertellen. Het kon door hemzelf gemaakt zijn, maar het kon ook een bestaand gedicht zijn geweest waaraan hij een persoonlijke draai had gegeven. Mogelijk was dat laatste het geval, maar in zijn archieven was dat niet meer te achterhalen, helaas.

Zo blijkt een alledaags gebeuren op Beekvliet toch meer om het lijf te hebben dan een gewoon geneticapracticum. Want wie had gedacht dat een onbeduidend fruitvliegje nog zoveel emoties op zou roepen!

Mirjan Boot - de Werd (1988)

Leven na Beekvliet

Ineke Sleutjes behaalde in 2000 op Beekvliet haar gymnasiumdiploma. Zij werkte o.a. in Nicaragua en is nu bezig met haar afstudeerscriptie. Ze schrijft over haar leven na Beekvliet.

Bij de lustrumviering van afgelopen oktober, bedacht ik dat het alweer meer dan een lustrum geleden is dat ik Beekvliet verliet. Vijf jaar, een tijd waarin ontzettend veel veranderd is. Zo is Beekvliet onherkenbaar veranderd. Schrikbarend feit was de Tweede Verdieping, waar zich nu de aula bevindt. En de gedaanteverwisseling die de oude aula heeft ondergaan en waar tegenwoordig serieus een mediatheek zit! Dit was 'in mijn tijd' ondenkbaar. Toen was er maar liefst één computer met internet!

Ik ben zelf natuurlijk ook een beetje veranderd. Na Beekvliet ben ik naar Groningen gegaan, waar ik eerst een jaar geschiedenis heb gestudeerd. Dus meneer Nass heeft in ieder geval nog één iemand enthousiast kunnen maken! Alleen niet voor heel lang, want in mijn tweede jaar ben ik begonnen met de doctoraalopleiding Internationale Organisaties/ Internationale Betrekkingen. Dit is een combinatie van economie, rechten, geschiedenis, een vreemde taal (Spaans in mijn geval) en bestuur en beleid. Daar kan je alle kanten mee op en dat heb ik ook gedaan. Zo heb ik een half jaar in Granada (Spanje) gewoond, wat een geweldige tijd was dat! Reizen, een enorme internationale vriendenkring, feestjes en af en toe aan de studie. Dat was wel wat anders toen ik vorig jaar stage liep op de Nederlandse Ambassade in Nicaragua, het op één-na-armsteland van Latijns-Amerika. Ik heb daar vier maanden onderzoek gedaan naar decentralisatie en lokaal bestuur. Een soms moeilijke, maar vooral heel interessante tijd. Het was geweldig om eens te zien hoe anders een maatschappij kan zijn. Op dit moment ben ik nog steeds met Nicaragua bezig met mijn afstudeerscriptie, die als het goed is binnen een paar weken eindelijk af is. Waar ik dan heenga? Ik heb nog geen idee. Er zijn nog zoveel dingen die ik wil zien en doen.

Toch zal Brabant altijd mijn echte 'thuis' zijn! Ik vind het dan ook geweldig om met mijn vriendinnen van Beekvliet af te spreken. Dan lachen we weer om het feit dat wij gedurende de zes jaar die we van Kapteijns les hadden, elke keer als er een eekhoorntje voorbij kwam, naar het raam renden. Of dat een vriendinnetje trauma's had van breuken (en waar we haar graag aan herinneren, hè Len?). Of dat we een jaar lang als echte brugklassers voor de meisjes-wc zaten buiten de aula... Ook hebben we het nog graag over de vele hoogtepunten, natuurlijk de buitenlandreisjes (Polen, Rome, skiën), toneel en de mooie feesten! Superleuke herinneringen en vriendschappen die hopelijk nog lang zullen voortbestaan!

Ineke Sleutjes (2000)
inekesleutjes@yahoo.co.uk

0 tempora, 0 mores (23)

De drieëntwintigste aflevering in de reeks over de “mosboekjes”, een kroniek van de studenten over het dagelijks leven op Beekvliet, vervolg ik met een kijkje in de verslagen over 1904-1905, het vroegste jaar dat in mijn verzameling mosboekjes beschreven wordt. Kennelijk gaat aan dit boekje nog één ander (nummer 1) vooraf; welke jaren dat bestrijkt is me niet bekend. Het “tweede archievenboek van het censoraat” zal uiteindelijk de jaren 1904 tot 1917 beschrijven.

Censores zijn J. v. Sambeek uit Veldhoven, G. de Bont uit Oerle, J. Witlox uit Waalwijk (de latere doctor in de geschiedenis en monseigneur, leraar van het Klein Seminarie (1928) en hoofdredacteur van de Maasbode in 1935), A. v. Amstel uit Bergchem.

De schrijver(s) zijn in een nieuw boekje (schriftje van formaat 16 x 10 cm met harde gemarmerde kaft) begonnen en noteren hun bevindingen met een vulpen met zwarte inkt in een redelijk schoon, schuin en soms erg klein en daardoor soms moeilijk leesbaar handschrift. De aanhef is gesteld in een voor gymnasiasten gebruikelijk lange volzin, die een volle pagina omvat. De teksten staan bol van (opgedrongen) godsvrucht en kadaverdiscipline, die in deze mosboekjes wordt bekritiseerd.

Geachte naneven.

Na rijp beraad en wijs overleg, na vele nachten in slapeloos denken doorgebracht, na vele kommen Beekvliets lievelingsbrij onaangeroerd te hebben laten staan, na komervolle dagen van hersenbrekens, na door het gepeins vijftientig elleboogen van onze pakken versleten te hebben, en na den H. Geest om zijn raad gebeden te hebben, - is door ons, hierboven vermeld, goedgevonden en goedgekeurd, dat wij een nieuw archievenboek van het censoraat zouden aanleggen, in aanmerking nemende, dat het zoo is, dat de aantekeningen der censoren en de postjes van datzelfde jaar in een en hetzelfde archievenboek zijn geplaatst, en tevens bemerkt hebbende, dat zulks in het aloude archievenboek niet meer kon plaats hebben. Wij geven het volgaarne toe, dat het wenschelijk ware en ook overeenkomstig den wil onzer geachte voorgangers (hunne gedachtenis zij geprezen!) dat het eerste boek zoo lang werd gebruikt, totdat er geen enkele witte bladzijde meer te zien was, maar ons is het voorgekomen, dat de bovenvermeld reden meer geldt dan dit laatste. Gaarne hebben wij ons dan deze moeite getroost voor het verdere nageslacht, dat, wij hopen het, wanneer het gretig den voorraad in de welgevulde kommen pap doet slinken, nog eens terugdenkt aan hen, die dat heerlijke nat onaangeroerd lieten, verzonken als zij waren in gepeins ten voordeele der naneven. Verder bevelen wij dit archievenboek nr. 2 aan de zorgen der kopstukken van Beekvliets knapenschaar aan, en hopen dat het met evenveel welwillendheid moge behandeld worden als het eerste.

Gegeven te St. Michiels-Gestel, 25 sept. 1904, de censoren voornoemd.

PRAEN; *bij deze aanduiding wordt opgemerkt:*

Wij verzoeken onze opvolgers, evenals in het eerste archievenboek, ook dit tusschen de regelen te schrijven.

Zeergeleerde opvolgers.

Een woordje ter waarschuwing. Het was in de dagen dat op Beekvliet in den jare 1904 de kermis spiritualis was ingetreden en tegelijk het jubileum werd gevierd. Nog eenmaal moest door de studenten de kerk in Gestel worden bezocht. Dat kon door Olympus' godenschaar niet anders worden gevonden dan 's Maandags 's middags om half één. Maar o wee! Men mocht (onderweg) niet rooken. Nadat de censoren reeds een rapplementje gekregen hadden, wegens het te hard loopen (want elke minuut was kostbaar) en nadat er reeds een gemor de rijen had doorloopen, was het ons toch, na het kerkbezoek geoorloofd den kortsten weg, langs het raadhuis, te nemen. Aan het Seminarie gekomen, was de kortste weg volgens ons: de laan. Die werd dus betreden.. Maar..... (nog schrik ik bij het verhalen!) daar glom opeens een volbloedige Oranjeappel (het hoofd der surveillant), M. de Kort, door de twijgen. Maar het was te laat! Wij hadden den geheiligden grond al betreden! Hier was het waarlijk als een lusthof van Bacchus. Onze schoenen raakten den grond niet, maar traden op kurken stoppen, die ontelbaar daar nederlagen, een verkwikkende geur kwam ons tegen. De boomen zagen paars van het uitgegoten druivennat! Het water kwam ons in den mond. Maar nauwelijks de biljartzaal binnengetreden, daar brak de storm los. Ik zal maar geen vergelijking maken met den woedenden surveillant. Gelukkig kwamen wij met den schrik vrij.

Dus gij, opvolgers, bestaat het nimmer meer, dat lustoord van Bacchus te betreden, uit vrees voor ergere zaken.

Sept. 26, maandag onder de retraite; 's middags gerookt om het verloren half uur van 's middags (jubilé) in te halen.

Sept, 29: Sint Michiel. 3 x gerookt.

Dit jaar geen kampus voor de sluiting der retraite, daar zij op woensdag werd gesloten.

Wij, censoren, door de gratie Gods en ipsa diligentia, aan allen die deze regelen zullen lezen en hooren, zaligheid in den Heer. Het was in den jare een duizend negenhonderd en vier onzes Heeren J. Chr., den eersten van Wijnmaand, toen het zilveren klokje (het schoonste meubel van Beekvliet) ons opriep om ons te begeven ter studie-zaal. In heilige stilte spoedden de ijverige studenten zich ter plaatse naar hunschrikt niet, mijn waarde opvolgers De studieoefening? Neen ... de strenge blikken van den Z. Eerw. Zeergeleerde Heer A. Hansen, professor van musica etc. wachtten ... om te zingen? .. pardon, om te bidden, om de dagelijksche morgen-

en avondgebeden te leeren opzeggen. O tempora, O mores, quantum mutata estis ab illis antiquis. Het eerwaardigste heiligdom van ons dierbare Seminarie werd her-schapen in een bewaarschool (alias kakschool). Met levendige kleuren schilderde ons de bewaarschoolzuster, - pardon, de Zeereerwaarde Zeergeleerde Heer A. Hansen ons den onlangs gehouden Duitschen Katholiekendag voor oogen, waarin op een gegeven oogenblik bij het luiden van het Angelus al die duizenden toehoorders, hetzij baronnen of werklieden, hooggeboren vrouwen als vischwijven, nedervielen en als uit één mond - wel een beetje kras - het Ave Maria bromden. Laat ons - alvorens verder te gaan, een aandachtig Weesgegroot bidden: Ave Maria...

Reeds vóór de studie van 3 u. (het was een zaterdag namiddag) was het tot aller verbazing, den studenten aangekondigd: ze zouden hun preces medebrengen.

Achtereenvolgens maakten op het appèl het pater Noster, Ave, Credo, Veni Creator, Salve Regina e.a. hun defilé in het hoofd van den gestrengen Overste, waarna de recreatie begon. Het duurde plus minus een half uur, eer de rijen zoowat aaneengesloten leken, gedurende welke oefening nu eens het commando rechts dan links werd uitgedeeld. Nu eens liep men niet in de pas, dan te vlug. Dan weer waren er achterblijvers of overlopers, welke door de sergeants, geplaatst van weerszijden de Compagnieën, tot hun plicht teruggebracht werden. Eindelijk zouden de kleine manoeuvres plaats hebben, waarbij alle reservisten werden opgeroepen. Des avonds om acht uur begonnen de manoeuvres, welke evenwel deerlijk mislukten, zoodat de exercitie den volgenden morgen herhaald werd. Nadat dan de exercitie een half uur geduurd had, moesten de strijders den overigen tijd doorbrengen met... in de Kapel N. 1 van het Gulden Wierookvat te zingen. Tableau! Thans zijn de krijgers zoo gedrild, dat ze bestemd zijn een half uur over het rozenhoedje te doen.

In een volgende uitgave zullen we het roemruchte studiejaar 1904-1905 vervolgen.

Peter van Overbruggen (1967)

Denkend aan Beekvliet...

Een groep Beekvlietleerlingen, die halverwege de jaren '60 begonnen heeft elkaar op 4 maart op een reünie ontmoet. Pieter Lingg schreef daarover een gedicht, een parafrase op het bekende gedicht van Marsman.

Denkend aan Beekvliet zie ik lange rijen jongens
traag door oneindig groene tuinen gaan...
Zie ik eindeloze lanen met kastanjabomen
en beuken langs schier ontelbaar weidse velden staan...
(Pieter Marsman...)

Herinneringen laten onze zintuigen ontwaken,
je hoort, je ziet, je voelt het "vroeger" weer...
Maar vóór alles wekt het bij mij de smaken:
soms zoet, vaak zuur of zelfs bitter een enkele keer...

Denkend aan Beekvliet, 40 jaar later,
is nostalgie voor mij het juiste woord...
Een 50 plusser, getrouwd en geen pater,
ook mijn roeping is dus niet verhoord...

Ik zie Swiebertje en zijn kamer met periscopen,
ik zie de kleine cour als voetbalveld...
Ik hoor de schuifelende Fien weer lopen
de Tomaat z'n puist is bijna uitgeteld...

Ik proef het gras als we spinazie eten,
ik ruik de geur van de kapel...
Hoe zou ik de filmpjes van biologie kunnen vergeten
en Crijns, hoe vaak sprong die uit zijn vel...?

Denkend aan Beekvliet denk ik aan sporten, enorm,
maar ook aan het 150-ste jubileumjaar...
Aan Krasnapolski en Frankrijk in de storm,
aan Cassius Clay en Frazier die weer gingen boksen met elkaar...

Midden in de flower-power en "peace man"
werden wij intern slimmer en geestelijk rijker gemaakt door de baas...

Maar tegelijkertijd werden we extern dom gehouden,
dus moesten we wel ontsnappen onder het gaas...

Ik kon op het bord niet goed meer zien,
een bril dus, ik dacht dat het aan het mijn ogen lag...
Maar elke leraar was zijn eigen rookmachine
en wij kregen straf als iemand ons stiekem bezig zag...

Rondlopend of zittend in de Engelse tuin met boek,
in de proefwerkweek was er geen tijd voor klieren...
We dachten dat de paters solidair waren met hun bezoek,
maar zij liepen gewoon ontspannen te brevieren...

Denkend aan Beekvliet heeft ertoe geleid
dat jullie na 40 jaar met z'n allen zijn gekomen...
Wil en ik voelen ons gerustgesteld en gevleid
dat er méér 50 plussers wel eens dromen...

Pieter Lingg

zittend v.l.n.r.: Martien Sleutjes, Henk van Acht, Hans Pessers, Pieter Lingg, Cor van Berlo, Ad Bierens;

staand v.l.n.r.: Jos van den Akker, Wim van der Grinten, Jos Compen, Cas van Gemert, Hans Stoop, Jan van Grinsven, Harry van der Steen, Ambro van Oosterhout, Hans van den Heuvel, Jan Klievink, Marjan van der Lelie, André van de Bogaard, Thijs Braam, Wil Burgmans, Lucy Thörig, Han van der Zijden, Wim Hanenberg, Ine van Doorn, Martin (Tinus) van Dijk.
De foto is gemaakt door Sjef Smolders.

Reünisten-archief

Het bestuur van NMI heeft met een aantal vrijwilligers twee bijeenkomsten belegd om de wenselijkheid en mogelijkheid te onderzoeken om een Beekvlietarchief voor reünisten op te zetten.

Gymnasium Beekvliet houdt een schoolarchief bij. Een deel hiervan is wegens privacy niet toegankelijk voor buitenstaanders, een deel is ook niet interessant voor de reünisten. In de loop van de jaren hebben we van diverse personen materiaal over hun Beekvliettijd gekregen, al dan niet in bruikleen. Anderen hebben materiaal toegezegd, mits het op een verantwoorde manier bewaard wordt en toegankelijk is voor andere oud-Beekvlieters.

Wij willen per jaar materiaal verzamelen over het leerlingenbestand, schoolgidsen, Beekvliet Bulletins, Karillons, foto's, videobanden, dvd's, enz., enz.

In eerste instantie willen we inventariseren wat er beschikbaar is, in een later stadium beschrijven wat we hebben en dat per schooljaar opslaan. Dan beslissen we of het mogelijk en nuttig is een aantal gegevens te digitaliseren. Het materiaal moet op een vaste plaats worden opgeslagen met een vaste beheerder.

Wij doen een beroep op alle leden van de reünistenvereniging:

Heb je tijd en zin om mee te denken en te doen in de archiefcommissie: meld je dan aan. Heb je spullen liggen uit je Beekvliettijd waar je niets mee doet: geef het ons door. Heb je spullen uit je Beekvliettijd waar je aan gehecht bent: houd ze vooral zelf, maar stuur ons een overzicht van de belangrijkste zaken. Dan weten wij wat er nog is. Reacties naar k.quinten@gymnasiumbeekvliet.nl

De Archiefcommissie.

Jaarvergadering

Op dinsdag 13 juni houdt de Reünistenvereniging van Beekvliet haar jaarvergadering. Plaats: Gymnasium Beekvliet; aanvangstijd 20.30 uur. Dit is de enige kennisgeving.

Bestuur Reünistenvereniging NMI

Beekvlietkalender

15,16 mei
18,19,20 mei
13 juni
28 juni

Brugklastoneel
Toneel klas 2 t/m 5
Jaarvergadering Reünistenvereniging
Diploma-uitreiking

Personalia

afgestudeerd

Fransje Oerlemans (2000) is op 18 november afgestudeerd in de Fiscale Economie en Fiscaal Recht, afstudeerrichting Europees en Internationaal Belastingrecht aan de Universiteit van Tilburg.

Neeltje de Windt (2000) is op 25 november cum laude afgestudeerd in de Economische Psychologie aan de Universiteit van Tilburg.

Seline Teunissen (1999) is op 2 december afgestudeerd aan de Faculteit Diergeneeskunde Van de Universiteit van Utrecht.

Katrijn Knaapen (1999) is op 22 december afgestudeerd in de Personeelswetenschappen aan de Universiteit van Tilburg.

Marieke de Ruijter (2000) is afgestudeerd in de Medisch Farmaceutische Wetenschappen aan de Rijksuniversiteit van Groningen.

Geboren

Op 16 februari is geboren Sigrid, dochter van Esther Barendregt (1994) en Driek van Dijk.

Overleden

Op 31 december is op 95-jarige leeftijd overleden Willy Knippenberg. Hij was van 1939 tot 1975 als leraar klassiek talen en natuurlijke historie verbonden aan Klein-Seminarie Beekvliet.

Getrouwd

Op 17 december zijn getrouwd Marieke van Rijnsoever (1993) en Diego von Geldern

Op 27 april trouwen Marc Huijbregts en Mieke Derks.
Marc is leraar Nederlands en coördinator van klas 2 en 3 op Gymnasium Beekvliet

Prijs

Paul Steendijk (1978) heeft de Marie Parijs Prijs ontvangen. Deze prijs is ingesteld voor veelbelovende medische wetenschappers. Paul ontving de prijs voor zijn cardiologisch onderzoek naar hartfalen. Hij werkt op het Leids Universitair Medisch Centrum.

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse Iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Bijdragen in de vorm van schone kopij, liefst in Word kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in september 2006. De kopij daarvoor dient voor 1 augustus 2006 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Kees Quinten (1967), Jan Lurinks (1952), Tjeu van Ras (1969) (eindredactie), Marc Kapteijns (1973), Max van der Put (1986), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter) en Mirjan Boot – de Werd (1988).

Redactieadres:

Tempora Nostra, p/a Tjeu van Ras, Kerkakkers 9, 5411 TN Zeeland.

e-mail: tjeuvanras@hetnet.nl

Drukwerk: Druko, Veghel, Oplage: 750

Antwoordcoupon

- ☐ Ik ben verhuisd naar onderstaand adres:
- ☐ Ik wil lid worden en machtig Nunc Meminisse Iuvat:

Machtiging

Ondergetekende verleent hierbij tot wederopzegging machtiging aan:
Reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat om per jaar een bedrag van
€12,50 af te schrijven van Bankrekening: _____ of
Postrekening: _____ ten name van:

Naam: _____

Adres: _____

Postcode: _____ Woonplaats: _____

Telefoon: _____ Examenjaar: _____

Studierichting: _____ Beroep: _____

Wegens contributie NMI

Datum _____ Plaats _____

Handtekening _____

Opsturen naar: Penningmeester Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA Sint-Michielsgestel